

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 32. De relaxatione interdicti,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

De senten. excommunic. in excommunicationem incur-
re ipso facto Religiosos quodcumque scientes Cathedra-
lem, & Matricem, seu Parochialem Ecclesiam seruare inter-
dictum, si ipsi non seruent.

49. **NOTANDUM** est autem circa verba, Is vero, &c. ante re-
lata; ex particula, *scilicet*, deduci quod ab irregularitate ex-
cusetur ille qui interdictum violat ex ignorantia, etiamsi nō
excuset ipsum a culpa, eo nomine quod negligens fuerit in
ipsa depellenda: ita tamen vt non fuerit affectata, quæ dolo
& quiparanda, auctori suo prodesse nō debet. Et certe si ad
talem excusationem requireretur ignorantia inuincibilis,
proposita particula *scilicet*, nihil operaretur: quandoquid-
em ea etiam omnia locum esset excusationi ab irregularita-
te per ignorantiam ipsam inuincibilem.

Notandum est præterea, etiamsi verbum, *Celebret*,
absolute prolatum soleat de Missæ sacrificio, intelli-
gi; nihilominus in §. illo sic accipiendum esse, vt exten-
datur ad omnem actum, quem proprium sui ordinis Cleri-
cus exercet eo modo, quo nequit a laico exerceri: vt tan-
quam axioma à Doctoribus receptum ante diximus; & ex-
positionem esse omnium Suarez ait in citata sect. 4. n. 15. Ex
quo in sequenti in 16. sub finem adde: si talis actus ex leuitate
materiz, aut aliunde, in iudicio prudētis excusetur à mortali;
executioni mandatum in loco interdicto, nō inducere, *sal-*
tem quoad conscientie forum, irregularitatem quam Ecclesia
imponit tanquam pœnam grauis peccati.

50. Notandum est porro, Clericos irregularitatem incur-
re vt violatione interdicti localis sic etiã violatione interdicti
personalis, iuxta Cap. Is cui. De senten. excommunic. in 6.
cum dicitur, Is cui est Ecclesiæ interdictum ingressus, irregu-
laris efficitur si contra interdictum huiusmodi, diuinis in ea
se ingerat, in suo agens officio sicut prius: cum sibi per con-
sequens censetur in ipsa diuinorum celebratio interdicta.

Vbi aduerte primo, his verbis impostum interdictum,
esse pure personale. Quod enim per illud Ecclesia non sit
censenda interdicta, ex eo patet, quod in illa possint ab aliis
diuina officia tum celebrari, tum audiri: alioqui enim cum
innodatus eo, sit interdictus respectu omnium Ecclesiã-
rum, in nulla ab aliis possent siue celebrari, siue audiri officia
diuina; quod & à ratione, & à communi Ecclesiæ vsu alio-
num est.

Aduerte secundo, quod iisdem verbis dicitur de inter-
dicto personali determinato ad certum locum, puta ad Ec-
clesiam, intelligi posse (argumento à minori ad maius) de
interdicto simpliciter, si enim ob illud irregularitas, incurri-
tur, multo magis censenda est ob hoc (tanquam longe fetu-
rius) incurri. Ita Suarez late consequenter docens intelli-
gi quoque de interdicto personali tã generali, quã particulari.
Quã doctrinã tere tutum est, licite verba textus ad eam ac-
commodare sit difficile. Videndus est Suarez ipse.

51. Aduerte tertio, eadem quæ dicta sunt de irregularitate
quæ incurritur violatione interdicti localis, pariter dicenda
esse de ea quæ incurritur violatione interdicti personalis:
nempe eam esse generalem quoad personas, prout verba il-
la; Is cui, &c. à nobis relata satis indicant, vt potest aequitalen-
tia his; Omnis cui, &c. Deinde esse nihilominus propriam
Clericorum, quorum proprium est peccatum illud propter
quod ea incurritur: violationis, inquam interdicti, in ge-
nere de diuinis ex officio sicut prius. Non enim est aliorum,
quam Clericorum ex officio diuina celebrare.

Quarto aduerte, verbum, *ex officio sicut prius*, indicare ad
incurrendam irregularitatem violatione interdicti perso-
nalis, requiri vt interdictus aliquod ministerium diuinum
ad quod fuit consecratus, exerceat ex officio; nec sufficere
vt exerceat solum prout laicus exerceret, vt sit cum initiatus
minoribus seruit Sacerdoti priuatim sacrum Missæ facienti.
Videndus est Suarez loco cit. n. 25. & sequentibus.

CAPVT XXXII

De relaxatione interdicti.

SVMARIVM.

52. Eiusdem modi sunt relaxatio interdicti, & suspensionis.

- 53 Interdictum conditionale cessat cessante conditione, nec abso-
lutio ad id requiritur.
- 54 Ad relaxationem interdicti absoluti requiritur absolutio;
quæ dari potest ab eo qui interdictum tulit si sit ab homi-
ne: sique ipsam latum sit cum reservatione, ab eo cui sa-
cta sit.
- 55 Sin sit latum à iure sine reservatione, & sit locale, aut perso-
nale generale, ad illius absolutionem requiritur Episco-
pali iurisdictione.
- 56 Cur non possit Parochus in talibus absolvere, & cur possit in
particulari interdicto personali.
- 57 Forma absolutionis ab interdicto.
- 58 Quatenus absolutio ad lauream h. beat locum in inter-
dicto.
- 59 Quatenus per mutationem loci, interdictum locale tollatur,
declatur aliquot conclusionibus.
- 60 Quatenus con. ingere possit generalis interdicti personalis
relaxatio, sine Superioris absolutione.
- 61 An speciale interdictum personale cesset in eo, qui defunctus
est penitens.

DE relaxatione interdicti Suarez late in disput. 38. supra
memorati tom. 5. & ante illum plurimi, ex quibus mihi
propono sequendum Angelum in verbo Interdictum 8. vbi
notat eadem quæ de relaxatione suspensionis statuta sunt
in præced. cap. 22. esse statuenda de relaxatione interdicti. Ac
primo, interdictum reddi nullum per antecedentem appella-
tionem, & interrupti, seu ab effectu suspendi per appella-
tionem sequentem, quando ipsum fuerit à temporalibus,
eadem scilicet ratione qua de suspensione cit. citato cap. 22.
num. 40. traditum est. Sectus est vero, quando ipsum fuerit
à spiritualibus, de quibus in precedentibus. Nam post latam
sententiam interdicti, à talibus interdictum ipsum non sus-
pendi per appellationem interpositam, habetur ex ca. Ad-
hæc 3. De appellationibus.

Secundo, interdictum posse ad tempus suspendi autho-
ritate Superioris à quo latum est. Id quod Suarez in ead. disp.
sect. 3. nu. 5. & ante eum Couar. ad Cap. Alma mater, par. 2. §. 2.
num. 4. plenius tractat; in confirmationem adferens. Tunc
quod censuræ Ecclesiasticæ regulariter ligent ad nutum, &
voluntatem eas decernentis, cap. Veniens 2. De testibus, &
Ca. Significasti, De eo qui duxit in matrimonium, &c. Tum
quod in cap. Dilectus, De appellationibus, §. Quia vero, ha-
beatur mentio suspensio- nis eiusmodi. Quam quidem idem
author admonet debere ab Episcopo fieri tantum ad tem-
pus, ne videatur privilegium dare aduersus ius commune, interdi-
cti obseruationem præcipiens, nō videre est in Conc. Trid. sess. 25.
De regularib. c. 12.

53. Tertio, cū interdictū aliud sit absolutū, & aliud cōditio-
nale (quale est quādo interdicitur quis donec satisfecerit;
aut ad annum vsq; aliudve certum tempus; aut quādo locus
interdicitur, quādiu ibi certus aliquis fuerit) conditionale
quidem siue sit ab homine, sius à iure, cessare cessante cōdi-
tione sub qua latum fuerit; puta satisfactioe facta, vel ad-
impleto anno, aliove tempore determinato, vel si iure pro-
pter quem locus suppositus est interdicto, quādiu inibi
fuerit, inde recesserit. Neq; ad illud tollendū absolutionem
requiri, ex Panor. habent Angelus loco cit. in principio, &
alij quorum Suarez meminit in memorata disp. 38. sect. n. 4.
à quibus ille dissentit in eo quod paret opus esse absolutio-
ne quādo conditionale interdictum fuerit impostum ob
contumaciam, seu pertinacem perseverantiam in peccato,
cuiusmodi censetur impostū alicui donec satisfecerit; item-
que impostum loco quādiu quis ibi fuerit. Consentit autē
existimando absolutione opus non esse quādo interdictū
est impostum in pœnam peccati præteriti, vt cum alicui in-
gressus Ecclesiæ per annum interdicatur ob perpetratum à
se aliquod flagitium. Illum qui volet, consulat.

Nobis pro praxi sufficit, quod ille fatetur, probabile ef-
se per solam cessationē conditionis interdictum condition-
nale cessare, neque absolutionem requirere. Probabilis
autem fundamentum est, tum autoritas Doctorū ita sen-
tentiū, quorū ille meminit, tū ratio. Lex enim aut sententia
nō operatur amplius quā verba ipsius exigant. Ergo quādo

verba

verba in sententia interdicti, ipsum limitant certa conditione, non nisi hac posita, illa ligat, itaut ea sublata esset vinculum, ab solutione tollendum. Neque obstat quod obiicitur contrarium (non tolli inquam sine ab solutione) ex iure haberi de excommunicatione, aut de suspensione conditionali, quia tale quod non habetur similiter de interdicto conditionali: immo habetur aliquatenus contrarium quatenus scilicet ipsum in Cap. Alma mater, De sentent. excommunic. in 6. (de quo in præced. cap. 28. in principio) non modo extendendum, sed potius restringendum esse aperte ostenditur bonis rationibus allatis.

54. DE INTERDICTO autem absoluto certum est, cum vinculum sit absolute iniectum, nihil habere vnde cesset præter ab solutionem quam, si ipsum sit ab homine, dare potest tantum is qui illud tulit, aut Superior eius aut alius de eorumdem commissione, argument. Cap. Si Petrus 24. quæst. 1. Id quod receptum communiter, tam à Sumularijs in verbo Interdictum quam à Canonistis ad cap. Si sententia, & cap. Si ciuitas, De sentent. excommunic. in 6. Suarez annotat. in citata disput. 38. sect. 2. num. 2. Sin autem absolutum interdictum sit à iure, & cum reservatione, ab solutio illius dari potest tantum ab eo cui facta est reservatio, aut ab alio de commissione ipsius, aut per priuilegium iuris quale in Conc. Trident. sess. 24. c. 6. De reform. datur Episcopis ab soluendi in sua Diocesi in quibuscumque casibus occultis, quoscumque sibi subditos. Vide quæ in præcedenti lib. 8. c. 4. & seqq. sunt generaliter dicta de ab solutione à reservatione, & huic loco in particulari accommodata.

55. Sin vero interdictum absolutum sit sine reservatione, distinguendum est: vel enim est locale, vel personale, & utrumque vel generale, vel particulare. Atque si locale sit, siue generale, siue particulare: potest quidem tolli ab solutione Episcopi talis loci, aut alterius habentis in eodem loco iurisdictionem quasi Episcopalem, non item ab alio. Quorum prius probatur per illud in cap. Nuper, §. penult. De sentent. excommunic. quod quando conditor iuris à quo lata est sententia excommunicationis (eadem ratio est de aliis censuris) non retinuit sibi specialiter illius ab solutionem, eo ipso alijs concessisse videatur facultatem relaxandi. Posteriore vero probatur, quia talis relaxatio, utpote spectans ad locum, qui non est materia fori paritatis, requirit iurisdictionem fori causarum: quam respectu spiritualium habent tantum præditi iurisdictione Episcopali.

Qua ratione docetur pariter, non nisi Episcopum, aut alium qui iurisdictionem Episcopalem habeat in suos, posse ab soluere à generali interdicto personali. Talis enim ab solutio requirit iurisdictionem in foro causarum: non enim sufficere iurisdictionem in foro poenitentiae patet: quia cõmunitas, quatenus cõmunitas (quo modo spectata supponitur tali interdicto) non est quid pertinens ad forum poenitentiae, in quo tantum iudicatur in particulari de vnoquoque, Ecclesie clauibus subiciente sua sponte.

56. Nec dici potest habentem iurisdictionem solummodo in foro poenitentiae, vt Parochum, non posse quidem ab soluere totam ipsius cõmunitatem: posse tamen ab soluere in particulari personas persistentes in ea, tanquam membra in corpore. Hoc inquam dici non potest: quia, vt bene ait Suarez. in memorata disput. 2. n. 6. contra ordinarium Ecclesie vsus est, vt cõmunitas cõtinetur cõmunitas maneat interdicta: & personæ perseuerantes membra esse illius, ab soluantur ab interdicto. Et ratio est, quia posset alioqui fieri vt tale interdictum, sigillatim auferretur ab omnibus qui sunt de illa cõmunitate, eadem manente interdicta: quod absurdum est, præsertim cum cõmunitas non sit quid aliud à toto populo. Non est tamè negandum quin possit alicui concedi priuilegium, vt non obstante quod sit cõmunitatis interdictæ membrum, ab eo vinculo eximatur. Quæ concessio fieri debet per eum qui potestatem habet omnes liberandi, atque adeo tollendi id ipsum interdictum.

DE SPECIALI interdicto personali difficultas est an ab illo soluere possit iurisdictionem habens tantum in foro poenitentiae, vt Parochus? Eam Suarez in sequentibus numeris tractans, partem affirmantem sequitur. Et merito, dum modo præcedat iusta poenitentia cum emendatione & satisfactione, aut aliqua cautione sufficienti. Ratio est,

quia persona sic interdicta tanquam particularis potest in poenitentiali foro se clauibus submittere, nihilque obstat quin vt à peccatis, & alijs censuris, sic ab interdicto personali in eo ab soluat: præsertim cum inde minime sequatur absurditas, ob quam paulo ante negatum est Parochum posse ab soluere à generali interdicto personali.

PORRO ab solutionis ab interdicto, sicut & ab solutionis à suspensione, nulla est certa, determinataque verborum forma, vt Caiet in verbo Ab solutio, passimque alij de eadem forma agentes notant. Itaut nihil referat, siue dicas, ab soluo, siue remoueo, aut reuoco, aliudve eiusmodi, prout Angelus expressit in verbo Interdictum 8. numero 1. Forma vero in Ecclesia communiter vsitata, prout Felicianus habet in tract. De interdicto, cap. vltim. est: si quidem interdictum sit locale, interdictum tali loco propter talem causam impostum auctoritate qua fungor, remoueo, atque reuoco: vel vsque ad tale tempus suspendo, in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Amen. Sin sit personale, auctoritate qua fungor, ab soluo te, vel vos, si pluris fuerint, à vinculo interdicti, quod incurristi, vel incurristis propter hoc vel illud in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Amen.

Explicatio aliquot dubiorum.

57. PRIMVM EST: an interdicto locum habeat ab solutio ad cautelam, sicut in excommunicatione? Ad quod responso est expressa in cap. Præsentis; De sentent. excommunic. in 6. quoad generale interdictum locale, vbi dicitur beneficium relaxationis, ad cautelam non habere locum in illo. Quoad reliqua igitur est tota difficultas. Cuius partem affirmantem Suarez disput. 38. sect. 3. num. 3. & 4. tenendam censet hac ratione, quod tale beneficium sit in censuris cõmuniter concessum, ideoque in illis in quibus non negatur, censeri manere. Negatur autem solummodo in generali interdicto locali. Nam de alijs non habetur textus expressus, & id ipsum cap. Præsentis, quia determinate conceptum est de solo locali generali, non habet locum in alijs interdictis, ne quidem in locali particulari: sed potius vt illa, sic & istud excludit, prout ad id ipsum cap. ponderando verbum Generaliter, statuunt Canonistæ, quos sequitur, & refert Couarruuias ad Cap. Alma mater. 2. parte, §. 2. num. 5. Videnda sunt de istius generis ab solutione tradita in præcedenti libro 9. capite 5.

58. SECVDVM DVBIVM EST: an per mutationem loci interdictum locale relaxetur? Istud Suarez tractat in memorata disput. 38. sect. 1. statuens aliquot conclusiones, quibus præmittendum est, cum mutationem posse esse vel quoad dominium, vt cum per venditionem ipsum ab vno in alium transferatur, vel quoad ædificia, vt cum ea destruantur hostili vastatione, aut incendio, vel aquarum inundatione, vel demum quoad personas loci incolas.

Prima igitur conclusio est. Ad hoc vt interdictum locale cesset ipso facto, non sufficere loci alienationem. Exempli gratia, si domini alicuius terra sit interdicta ob peccatum ipsius, ipseque eam omnino alienet, non ideo interdictum tolli ipso facto. Hanc habet Sylu. in verbo Interdictum 2. num. 3. eamque probat. Tum quia tale interdictum est velut onus quoddam loci, & res quæ alienatur, transit cum suo onere, iuxta cap. Pastoralis, §. Expenfas, De decimis. Tum quia tale interdictum relaxari debet per iudicem, prout fert cõmunis Ecclesie vsus; & merito, quia potestas Ecclesiastica facile alioqui vilipenditur illudendo ei, siue per veram siue per fictam loci alienationem.

59. Secunda conclusio est. Si dominus, cuius terra supposita est interdicto, aliam acquirat, eam non censeri interdictam. Ratio est, quia non fuit comprehensa in sententia interdicti: nisi, prout Sylu. monet, ea ferat, vt omnis terra talis personæ tam possessa, quam possidenda, sit interdicta, aut certe, prout habet Suarez num. 11. nisi locus ille de nouo acquisitus, loco interdicto tanquam pars accumulatur.

Tertia conclusio. Pars loci interdicti si alienetur, non ideo desinit esse interdicta. Hæc eadè ratione probatur qua prima, præceditque non solum cum talis pars est toti loco interdicto realiter coniuncta: sed etiam cum est loco seiuicta, vt cū terræ alicuius suppositæ interdicto, sunt locis separatæ.

REGINA
DE
PRAXIS
FORI
E. V

Nam sicut ea separatio non obstat, quin sint vniuersi domini: ita nec quia interdictum per modum vniuersi latum, omnes comprehendat, eaque alienatas sequatur tanquam earum onus.

Quarta conclusio. Interdictum locale, siue generale sit, siue speciale, non cessare ipso facto destructione edificiorum in loco interdicto. Ratio est, quia non interdicuntur aedificia sola: etiam solum in quo sita sunt. Immo hoc potius, quam illa tanquam eorum basis immobilis. Pro quo facit, tum quod destructa Ecclesia interdicta, tanquam perseuerante interdicto, non liceat ibi sepelire defunctum; etiam si locus non desierit sacer esse, tum quod ante sublatum per absolutionem interdictum, si Ecclesia de nouo tota in eodem solo reedificetur, nequeant in ea, tanquam existente in loco interdicto, officia diuina celebrari. Quae de re plenius Suarez num. 13.

Vltima conclusio est. Interdictum locale non cessare recessu incolarum à loco interdicto: nisi interdictum fuerit, vt vocant, ambulatorium. Prior pars patet: quia locus statuitur obiectum proximum, & ad quatum talis interdicti. Posterior quoque patet: quia interdictum ambulatorium dicitur per quod interdicatur locus, in quo certa persona extiterit. Inde enim sequitur hoc ipso quod eadem persona ab illo loco migrauerit ab eodem, sine alia relaxatione tolli interdictum praedicto modo impositum. Et ex aduerso locus in quem migrauerit, hoc ipso quod ille ibi existit, idemmet locus absque noua sententia interdictus esse incipit. Et confirmatur: quia tale interdictum re ipsa conditionale est, vt pote latum, non quidem in locum absolute, sed sub conditione, si in eo talis persona maneat. Quo fit, vt non nisi ea conditione interueniente id ipsum interdictum vim habeat, tanquam deficiente ipsius obiecto proprio.

TERTIUM DVBIUM EST, an generale interdictum personale cesset destructione communitatis in quam latum fuit? Istud quoque Suarez consequenter tractat sequentes conclusiones attingens. Prima est. Interdictum eiusmodi cessare destructione communitatis interdictae. Ratio est, quod illud afficiat hanc, tanquam corpus quoddam politicum moraliter vnum: quod vt dissolui potest, sic & desinere tale esse, & per consequens amittere rationem subiecti, quod afficiatur memorato interdicto. Definere autem subiecto, necesse est accidens desinere. Vnde, inquit in eadem sect. 1. Suarez num. 15. cum interdictum dicitur perseuerare donec ipsum auferatur, intelligendam est perseuerante re subiecta, prout illius capace. Neque conclusioni obstat quod maneat homines ex quibus communitas componebatur; quoniam desierunt eam componere. Interdictum vero eos non afficit nisi vt partes communitatis, tanquam vniuersi corporis politici. Quo proinde omnino destructo, sicut rationem partis amittunt omnino, ita & desinunt pertinere ad obiectum interdicti in communitatem ipsam fulminati.

Secunda est. Generali interdicto personali subiecti desinere eum, qui à communitate interdicta sic se subtraxerit, vt non sit amplius eius membrum. Ratio est, quia cum interdicatur communitas, interdictum non cadit in singulas personas per se absoluteque spectatas, sed vt ad communitatem ipsam tanquam totum quoddam corpus politicum constituendum, concurrunt instar membrorum. Namque interdicti communitatem, est censura interdicti ligari ipsius membra, adeo vt liberi sint à tali vinculo, qui desierint esse ne talium membrorum numero, & incipiant ligari, qui ad eundem numerum pertinere incipiunt. Hanc esse communem Canonistarum & Summulariorum doctrinam in sequenti nu. 16. Suarez notat.

Tertia conclusio, quae praecedens restringitur, est. Eum qui generali interdicto causam dedit, non liberari ab eo, se à communitate interdicta separando per mutationem domicilij. In hac quoque auctores conuenire Suarez habet in sequenti num. 18. addita ratione, quod respectu talis personae, interdictum generale vim habeat specialis, quia illam afficit per se, & ob propriam contumaciam, in qua perseuerantem liberum fieri solo recessu à communitate, non est rationi consentaneum, ac proinde nec de mente Ecclesiae. Secus est vero de illis, qui cum innocentes sint, tali interdicto afficiuntur tantum eorumque sine partes communitatis.

Aduerte, quod idem in sequenti num. 19. habet, communitatem quae propter domini sui tanquam capitis peccatum interdicta est, non liberari ab eo vinculo per mutationem, qua talis persona desierit esse dominus & caput illius. Ratio est quia huiusmodi interdictum afficit per se primo communitatem, quae suam rationem communitatis sub qua interdicatur, non amittit ex mutatione domini. Illa autem perseuerante, interdictum eiusmodi dici nequit deficere, deficiente subiecto, sed ad illud tollendum opus est perinde ac prius, absolutione Superioris.

QUARTUM DVBIUM spectans ad speciale interdictum personale, est, an personaliter interdictus liberetur eo vinculo, hoc ipso quod vita excedit poenitens? Dico poenitens, quia de non poenitente in Cap. Is cui, De sententia. Excommunic. in 6. haec verba sunt aperta. Talis quoque si hoc interdicto durante decedat, non debet Ecclesia vel Coemeterio Ecclesiastico, nisi poenituerit sepeliri, quod Suarez num. 20. & sequentibus tractat allatis authoribus & rationibus in vtramque partem. Pro praxi autem nobis sufficit tanquam tutiorem, & rationi valde consentaneam, videri tenendam partem negantem: cum de negatione censurae sit vinculum esse, quo innodatus non liberetur, nisi solutione facta Superioris autoritate. Licet igitur vita functus cum poenitentia, si non fuerit denunciatus, possit à viuentibus sepeliri in sacro, iuxta priuilegium Extrauag. Ad euitanda, cuius antea saepe meminimus: non possit tamen denunciatus, donec à Superiore obtenta sit absolutio. Pro quo faciunt, per argumentum à pari, dicta de absolutione ab excommunicatione in praeced. lib. 9. cap. 2. num. 43.

CAP. XXXIII.

De interdictis à iure laicis.

SVMMARIVM.

- 62. Generale interdictum latum ob infectum hostiliter S. R. E. Cardinalem.
- 63. Duo alia ob iniuria affectos Episcopos.
- 64. Aliquot alia eiusdem generis.
- 65. Vnum locale impositum Ecclesiae Religiosorum vel Clericorum inducentium alienos ad promissionem eligendi in illa sepulturam.
- 66. Quatuor generalia interdicta personalia à iure imposita.
- 67. In generalia locali interdum personale includitur.
- 68. Octo particularia interdicta personalia à iure imposita.
- 69. Documenta aliquot pro praxi notanda de obligatione interdicti.

Interdicta iure ipso imposita referunt Angelus & Syluester in verbo Interdictum 4. & inter recentiores Georgius Sayrus alios referens in Thesaurio casuum conscientiae lib. 5. cap. 12. ac Suarez tomo 5. q. 37. Primo referemus generalia localia. 2. specialia localia. 3. generalia personalia, & 4. specialia personalia.

Generalia localia.

SECTIO I.

PRIMUM istius generis habetur ex cap. Foelicis, De poenitentia in 6. in quo variæ poenae imponuntur ei qui Cardinalem S. R. E. fuerit hostiliter infectus, vel percusserit aut ceperit, vel socius fuerit faciendis, &c. & inter ceteras interdictum his verbis §. finali. Ciuitas vero quauis alia praeter urbem, quae talia facienti, vel faciendis, seu praesumentibus, in his consilium, vel auxilium dederit aut fauorem, vel infra mensem saltem taliter delinquentes (prout tantum facinoris enormitas exegerit, & facultas ei adfuerit) non duxerit puniendos, Pontificali, & supra eo ipso dignitate priuata, & nihilominus remaneat interdicta.

Aduerte vero quod Suarez loco citato num. 16. notat, quia tale interdictum fertur tantum contra ciuitatem in qua Magistratus memorato scelere se contaminauerit, viliam aliamve locum inferiorem cuius ciuitatis nomen minime conuenit, non incurere in propositum interdictum, etiam si